

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. K.**, bytem K. 108, K., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **14. 5. 2013**, čj. **KUOK 44605/2013**, ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V žalobě žalobce namítal, že ani prvostupňový správní orgán ani odvolací správní orgán nezkoumaly v daném řízení zcela zásadní věc, což je subjektivní stránka přestupku. U přestupku se vždy musí zkoumat subjektivní stránka, zavinění

jako vnitřní vztah pachatele k protiprávnímu jednání a jeho následku tady musí být v době činu. Příslušný správní orgán ukládá sankci fyzické osobě po zjištění, že zaviněně porušila nebo nesplnila právní povinnost. Musí zkoumat, zda toto porušení fyzická osoba zavinila a musí přesně zjistit formu zavinění. Správní orgán musí prokázat okolnosti a příčiny, které vedly k danému jednání. Žalobce opakovaně uvedl, že zavinění je nutné pachateli přestupku prokázat. V daném případě správní orgány vůbec nezkoumaly zavinění žalobce ve vztahu k přestupku. Žalobce opakovaně uváděl, že neměl za to, že by byl účastníkem dopravní nehody. Tyto jeho námitky nebyly vůbec brány v potaz. Závěr o zavinění pachatele musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. Žádné takové dokazování nebylo provedeno, žádný závěr o zavinění žalobce nebyl učiněn. V řízení nebylo ani prokázáno, že se dopravní nehoda stala. Dopravní nehoda je událost v provozu na pozemních komunikacích, např. havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu. Žalobce má a měl v době „srážky“ vozidla oprávněně za to, že srážka či havárie se nestala. Žalobce ani v nejmenším nepředpokládal, že by mohlo dojít ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla. Řízení bylo postiženo takovou vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a „závěry“ plynoucí z takto provedeného řízení nemohou obstát.

[2] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Ze spisového materiálu je patrné, že žalobce se při ústním jednání nařízeném k projednání přestupku, který mu byl kladen za vinu, odvolával na výpověď učiněnou na Policii ČR, která vyšetřovala předmětnou nehodu, ze které vyplývá, že nezpochybňuje skutečnost, že došlo k dopravní nehodě, vč. toho, že po nárazu s protijedoucím vozidlem nezastavil a dál pokračoval v jízdě. Toto tvrzení poté koresponduje s výpověďmi svědků učiněnými před správním orgánem v průběhu přestupkového řízení. Z uvedeného je zřejmé, že si žalobce byl zcela vědom, že k dopravní nehodě došlo, přesto nesplnil svou zákonnou povinnost stanovenou v § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Tedy žalobce přinejmenším věděl, že byl účastníkem dopravní nehody, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Žalovaný byl přesvědčen, že v dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu s požadavky zásady zákonnosti.

[3] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 14. 5. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[4] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 26. 7. 2012 a podání vysvětlení žalobce Policii ČR při míjení vozidel uslyšel, jak do sebe narazila levá zpětná zrcátka, pohledem na zrcátko zjistil, že

došlo pouze k prasknutí skla zrcátka, takže toho nedbal a pokračoval dále v jízdě stejnou rychlostí; v následující obci ho vozidlo Škoda Octavia dojelo, jeho řidič na něj blikal a troubil. Zastavil tedy a po vystoupení z vozidla začal s druhým řidičem komunikovat. Za poškozené zrcátko na vozidle Škoda Octavia nabízel řidiči 1.000 Kč, ten tvrdil, že ho nové bude stát 2.500 Kč a začal mu vyhrožovat. Jelikož se dál nedomluvili, dojeli na nejbližší oddělení Policie ČR, kde dopravní nehodu oznámili.

[5] Podle úředního záznamu ze dne 26. 7. 2012 a podání vysvětlení F. K. tento ihned po střetu zrcátek zastavil, a když zjistil, že druhý řidič pokračoval dále v jízdě, otočil se na začátku obce Raškov a začal vozidlo pronásledovat. Dohonil jej až v obci Hanušovice a blikáním a troubením se mu ho podařilo zastavit u paneláku po pravé straně silnice. Řidič Škody Fabia mu následně nabídl 1.000 Kč jako řešení nehody škody na jeho vozidle. Nabídku odmítl, jelikož má zrcátko vyhřívané, které stojí kolem 2.500 Kč. Řidič vozidla Škoda Fabia mu jako důvod nezastavení na místě nehody uvedl, že takové věci se na silnicích stávají každý den a on neviděl potřebu hned zastavovat a věc nějak řešit. Potom společně odjeli na Policii ČR v Hanušovicích, kde dopravní nehodu oznámili a vyčkali příjezdu dopravní policie.

[6] Podle úředního záznamu ze dne 26. 7. 2012 a podání vysvětlení M. R. při střetu zrcátek uslyšela tato náraz dost silný, došlo k tomu hned vedle. Po nehodě vozidlo Škoda Fabia pokračovalo bez jakékoliv změny směru nebo rychlosti jízdy dále k obci Hanušovice, řidič vozidla Škoda Octavia se otočil a jel za ním.

[7] Podle protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 26. 7. 2012 řidič Krybus po střetu nezastavil a pokračoval ve směru k obci Hanušovice až do doby, kdy jej řidič K. dojel a troubením zastavil. Řidiči na místě nehody nejevili známky únavy, spolupracovali, tělesnými vadami netrpěli, řidič vozidla Škoda Fabia měl na očích dioptrické brýle. Ovlivnění alkoholem u obou vyloučila dechová zkouška.

[8] Správní řízení bylo zahájeno pro podezření z porušení § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. žalobcem. K zahájení řízení se žalobce vyjádřil písemně tak, že vzhledem k tomu, že i když došlo ke střetu zpětných zrcátek, odmítá, že nezastavil, protože dospěl k názoru, že žalobce neměl zničené zrcátko, takových situací je na silnici více. Vzhledem k tomu, že jeho zpětné zrcátko ani nezměnilo polohu, nepovažoval za nutné zastavit. Po pár kilometrech byl dojet stříbrnou Octavií a na znamení zastavil. V tu chvíli vysedla i manželka řidiče a nabádala pana K. k fyzickému napadení žalobce, ten žalobce zasypal vulgárními výrazy, v tu chvíli dostal žalobce strach a obavu, aby nebyl zraněn. Pan K. chtěl ihned na Policii do Hanušovic, tak tam odjeli. Na umístění vozidel, které je v policejním protokolu uvedeno, je patrné, že nemohlo dojít ke střetu zpětných zrcátek obou vozidel, vozidlo Fabie se pohybovalo ve své polovině vozovky, tudíž v žádném případě nezasahovalo do jízdní poloviny vozovky Octavie. Vzhledem k tomu, že vozidlo Octavie jelo značnou rychlostí od Hanušovic a v pravotočivém oblouku bylo vyneseno do jízdní poloviny vozovky Fabie, došlo k střetu zpětných zrcátek obou vozidel. Pan K. lživě a mylně informoval policii o postavení vozidla v policejním protokolu. K tomu dodal žalobce svůj náskres.

[9] Dále se žalobce omluvil z nařízeného ústního jednání a vyjádřil se k obvinění tak, že se necítí v žádném případě vinen, pan K. podával lživé a nepravdivé vysvětlení a postavení svého vozidla na vozovce, což je důkazem toho, že zcela vinen je pan K.. Náčrt žalobce a výpověď cyklistů souhlasí s popisem policie a podpisy všech zúčastněných. Protože se pan K. a jeho žena chovali k žalobci velmi hrubě a vyhrožovali mu, měl obavy ze setkání s ním, a proto nebyl ochoten zúčastnit se jednání a nechávat si narušit svou psychickou rovnováhu. Protože je důchodce, jsou pro něj cesty do Šumperka finančně náročné a z účasti na projednání se omluvil. Telefonicky se omluvili i svědci M. R. a P. B..

[10] Na základě poučení správního orgánu I. stupně podala svědkyně M. R. a dále P. B. písemné prohlášení. Svědkyně M. R. v něm mj. jiné uvedla, že po střetu došlo k porušení zrcátka na autě pana K., který po srážce ihned otočil své vozidlo, když viděl, jak žalobce ujíždí z místa nehody a následovali jej. Svědci – cyklisté v jízdě pokračovali až do blízkých Hanušovic a míjeli policejní stanici, kde už viděli stát auta zúčastněná nehodě a jejich majitele. Pan K. je zastavil a požádal o svědectví, protože měl škodu na autě a oni byli jedinými svědky. Zakrátko dorazila šumperská dopravní policie, které poskytli veškeré informace o nehodě. P. B. ve svém písemném svědectví mimo jiné uvedl, že žalobce cyklisty předjížděl v okamžiku, kdy se levým bokem míjel s protijedoucím vozidlem, přitom došlo ke střetu zpětných zrcátek obou vozidel. Pan K. poté zastavil své vozidlo, zatímco žalobce nadále pokračoval ve své jízdě. Poté pan K. otočil svůj vůz a snažil se dosáhnout žalobce. Jakmile cyklisté dorazili do Hanušovic, tato auta byla zaparkována před policejní stanicí. Cyklisté zastavili, po příjezdu šumperské dopravní policie byli vyslechnuti.

[11] Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jak bylo uvedeno v úvodu odůvodnění rozsudku. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno oznámením přestupku, podáním vysvětlení žalobcem, prohlášením o svědectví M. R., kde uvedla, že žalobce po srážce nadále pokračoval ve své jízdě, svědectvím P. B., kde uvedl, že pan K. zastavil své vozidlo, zatímco žalobce nadále pokračoval ve své jízdě. Sám žalobce uvedl, že vozidlo nepovažoval za nutné zastavit, když jeho zpětné zrcátko nezměnilo polohu. Obhajobu žalobce, že „pohledem na zrcátko zjistil, že došlo pouze k prasknutí skla zrcátka, toho nedbal a pokračoval dále v jízdě velkou rychlostí“ a dále „i když došlo ke střetu zpětných zrcátek, nezastavil, protože dospěl názoru, že neměl zničené zrcátko, kdy takových situací je na silnici víc“, orgán neakceptoval. Námitku žalobce, že vzhledem k tomu, že jeho zpětné zrcátko ani nezměnilo polohu, tudíž nepovažoval za nutné zastavit, správní orgán považoval za nedůvodnou, jelikož dle § 42 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen zastavit vozidlo, obzvláště když vypověděl, že při míjení se s protijedoucím vozidlem uslyšel, jak do sebe narazila levá zpětná zrcátka, z čehož vyplývá, že o střetu vozidel věděl.

[12] K rozhodnutí se e-mailem vyjádřil žalobce tak, že v příloze e-mailu mu zaslal fotografii jako důkaz, že skelet – obal – zpětného zrcátka byl porušen, tudíž žádný náraz nebyl, po kterém by musel zastavit, resp. dle názoru správního orgánu

ujel od dopravní nehody. „Odborné posouzení“ je tudíž na velmi „vysoké profesionální úrovni“.

[13] V odvolání žalobce namítal, že žádný zápis o průběhu nehody nebyl proveden ani na Policii, ani na místě samém při zakreslování postavení vozidel na vozovce, žádná fotodokumentace poškozeného zpětného zrcátka na místě nebyla provedena – proto doložil vlastní fotografii jako důkaz, že obal nebyl vůbec poškozen. Na dotaz příslušníků policie, že má prasklé vnitřní sklo, žalobce odpověděl, že je staršího data, tudíž neví, zda tam nějaká prasklina přibyla, ani že sklo prasklo při míjení vozidel. Žalobce podotkl, že se zpětným zrcátkem do dnešního dne, tj. 6. 12. 2012 nebylo manipulováno, je možno si tuto skutečnost zkontrolovat. Žalobce trval na tom, že podepsal jen protokol o zakreslení postavení jeho vozidla na vozovce, a nikoliv nějakou výpověď. Veškerá diskuse probíhala na místě samém mezi policií a žalobcem, což bylo stvrzeno žalobcovým podpisem. Veškeré nákresy a postavení obou vozidel a podání vyčerpávajícího vysvětlení zaslal žalobce v dopisech ze dne 10. 9. 2012 a 12. 10. 2012. V žádném případě nesouhlasil s tím, že z místa nehody ujel.

[14] Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2013 žalovaný zrušil rozhodnutí o přestupku, protože správní orgán I. stupně nepostupoval podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 9 správního řádu. Jestliže se obviněný k ústnímu jednání nedostaví, předloží včasnou a náležitou omluvu, věc projedná správní orgán v jeho nepřítomnosti, tento postup protokuluje, kdy na závěr ústního jednání seznámí obviněného s podklady pro vydání rozhodnutí a správní orgán takto nepostupoval. Rovněž nezákonný byl postup, kdy správní orgán akceptoval omluvu svědků a ty požádal o "jakési" svědectví, kdy následně se o tyto důkazy opírá ve svém rozhodnutí. Rovněž za svědecké výpovědi nelze brát úřední záznamy zasahujícího policisty. Dokazování mimo ústní jednání se řídí podle § 51 odst. 2 správního řádu.

[15] Žalobce do protokolu o ústním projednání přestupku po poučení uvedl, že nesouhlasí s přestupkem, ničeho se nedopustil, nesouhlasí s obsahem protokolu Policie ČR. Policie mu nedala nic podepsat, žalobce nemá zničený obal zrcátka, prasklé sklo je staršího data, a to bude do 31. 3. 2013 vyměněno v rámci přípravy na STK. Na důkaz toho vložil do spisu fotografii zrcátka. Policie nikde do protokolu neuvedla, že pan K. chtěl žalobce napadnout i se svou manželkou. Žalobce nesouhlasil s tím, že od nehody ujel. To mělo být součástí úkolu, který měl podepsat a podepsaný nebyl, ani mu nebylo umožněno protokol podepsat. Všechna vyjádření a nákresy již dodal a už se nemá k čemu vyjádřit. Dokazování bylo provedeno čtením protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu místa dopravní nehody, fotodokumentace místa dopravní nehody, úředních záznamů o podání vysvětlení a podání vysvětlení žalobce. V rámci ústního jednání byl vyslechnut svědek F. K., který vypověděl, že trvá na své výpovědi, jak ji uvedl v předešlých jednáních a nemá k tomu co dodat. Na otázku, kdy došlo ke střetu vozidel, zda to bylo v době, kdy předjížděl cyklisty, svědek vypověděl, že ke střetu vozidel došlo už v době, kdy žalobce míjel cyklisty, žalobce po střetu pokračoval v jízdě, svědek se po pár metrech otočil, jel za žalobcem. Žalobce na svědka neměl žádné dotazy. Svědkyně M. R. uvedla mj., že slyšela, jak prasklo zrcátko, bylo to v době, kdy je žalobce

předjížděl, vozidlo, které je předjelo, pak pokračovalo v jízdě, žalobkyně ani nevnímala, jestli s vozidlem přibrzdil. Pan K. se s vozidlem otočil a jel za vozidlem žalobce. Cyklisté pokračovali až do Hanušovic a tam byli zastaveni panem K., který si jich ptal, jestli jsou to oni, kteří jeli, když došlo ke střetu jeho vozidla s vozidlem žalobce. Na dotaz správního orgánu, jestli slyšela praskání skla, svědkyně uvedla, že slyšela, že se vozidla střetla, slyšela náraz. Na otázku (pozn. soudu: není uvedeno koho), aby svědkyně ukázala na fotografii, zda obal zrcátka je rozbitý, svědkyně odpověděla dle fotografie, že obal zrcátka není rozbitý. Svědek P. B. k věci uvedl mj., že slyšel zvuk auta žalobce, v době střetu automobilů bylo auto žalobce na jeho úrovni. Pak slyšel ránu a dopadající střepy na zem. Po střetu pan K. zastavil vůz, přičemž žalobce ve své jízdě pokračoval. Po příjezdu do Hanušovic byla obě auta zaparkovaná před policejní stanicí a poté pan K. se zeptal, zda mohou poskytnout nějakou výpověď k dané situaci, tu poskytli. K otázce (není uvedeno koho), aby ukázal na fotografii, kde má rozbitý obal zrcátka, svědek odpověděl, že nedovede posoudit, zda ano ne. Žalobce závěrem k věci uvedl, že nesouhlasí s výpovědí pana K. ve smyslu rychlosti jeho vozidla na silnici v oblouku za Raškovem, směr Hanušovice, kdy jeho vozidlo bylo vyneseno ke středové čáře vozovky. Jestli došlo k střetu zpětných zrcátek, neví, žalobcovo zrcátko se nepohlo, tudíž pokračoval dále v jízdě. V žádném případě nehodlal od údajné nehody ujet. Doklady, nákresy a fotografie dodal k minulé korespondenci a nemá už, co by k tomu dodal. Svědku P. B. považuje za nedůvěryhodného, protože změnil výpověď oproti výpovědi na Policii ČR. Další návrhy na dokazování neměl. Podle protokolu byl žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen se spisovým materiálem, včetně posledního protokolu.

[16] V rozhodnutí o přestupku ze dne 25. 3. 2013 správní orgán I. stupně uvedl, že jednání žalobce bylo prokázáno oznámením přestupku, podáním vysvětlení žalobcem, kde sám žalobce uvedl, že vozidlo nepovažoval za nutné zastavit, když jeho zpětné zrcátko ani nezměnilo polohu, svědectvím M. R., která uvedla, že slyšela praskot zrcátka v době, kdy je pán předjížděl, vozidlo, které je předjíždělo, pokračovalo v jízdě, pan K. jel za vozidlem žalobce; svědectvím P. B., který uvedl, že v době střetu automobilu bylo auto žalobce na jeho úrovni, slyšel ránu a dopadající střepy na zem. Po střetu pan K. zastavil svůj vůz, přičemž žalobce ve své jízdě pokračoval. Obhajobu žalobce, že „pohledem na zrcátko zjistil, že došlo pouze prasknutí skla zrcátka, takže ho nedbal a pokračoval dále v jízdě stejnou rychlostí“ a dále, i když došlo „ke střetu zpětný zrcátek, nezastavil, protože dospěl názoru, že není zničené zrcátko, kdy takových situací je na silnici více“, správní orgán neakceptoval. Námitku žalobce, že vzhledem k tomu, že jeho zpětné zrcátko ani nezměnilo polohu, tudíž nepovažoval za nutné zastavit, správní orgán považoval za nedůvodnou s odkazem na § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy řidič je povinen zastavit vozidlo obzvláště, když věděl, že při míjení se s protijedoucím vozidlem uslyšel, jako do sebe narazila levá zpětná zrcátka, z čehož vyplývá, že o střetu vozidel věděl. Žalobce uvedl, že "jestli došlo k teči obou zpětných zrcátek, nevěděl, jeho zrcátko se nepohnulo, tudíž pokračoval dál v jízdě". Toto tvrzení žalobce nemá oporu, i v tomto případě měl zastavit a přesvědčit se, co se stalo. K námitce žalobce, že svědku B. považuje za nedůvěryhodného, správní orgán konstatoval, že nemá důvod pochybovat o jeho výpovědi, když skutečnost, že po

střetu obou vozidel pokračoval žalobce v jízdě, potvrdili všichni zúčastnění a M. R., F. K. a v neposlední řadě sám žalobce.

[17] V odvolání žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nebral vůbec v úvahu žádné připomínky žalobce, odkázal na dopisy zaslané 10. 9., 9. 10. a 16. 12. 2012. Také žalobce zarazilo, že nebyla přizvána policie vzhledem k tomu, že již avizoval, že s ním nebyl sepsán žádný protokol, který by podepsal nebo měl možnost se vyjádřit k jeho obsahu. Pokud vzniklo pochybení, proč nedostal žalobce odborné vysvětlení od odborníka – znalce v oboru dopravy, proč nebyly zajištěny střepy po údajném rozbití zpětného zrcátka, jak vypověděla svědkyně. Proč jsou rozdílné výpovědi svědka B.? Žalobce byl přesvědčen o tom, že v tomto případě je mnoho nejasností, nebyly zodpovězeny. Protože nebyly akceptovány jeho dřívější připomínky a další skutečnosti – fotodokumentace, náčrty, nepoškozený obal zpětného zrcátka, které prokazují a řeší zásadním způsobem nevinu žalobce, resp. tvrzení správního orgánu, že od nehody ujel, žádal prošetření celého případu.

[18] V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě zjištěných skutečností je přesvědčen, že předložené podklady pro rozhodnutí od Policie ČR, doplněné správním orgánem dostatečně objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce porušil zákon o silničním provozu a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku, jak je mu kladen za vinu a není třeba dalších úkonů. Policie ČR správnímu orgánu předložila jako neopakovatelné a neodkladné důkazy protokol o nehodě v silničním provozu, plánek dopravní nehody, fotodokumentaci na CD. Tyto materiály byly doplněny Policií ČR o úřední záznamy o vysvětlení žalobce, F. K., M. R. a P. B.. Z předložené fotodokumentace a protokolu o nehodě v silničním provozu je patrné, že z vozidla zn. Škoda Fabia, registrační značka X, které bylo řízeno žalobcem, a vozidlo zn. Škoda Octavia, registrační značky X řízené F. K. došlo na předmětné pozemní komunikaci v době, kdy se vozidla míjela, ke střetu přes zpětná zrcátka. U vozidla značky Škoda Fabia (vozidlo žalobce) bylo poškozené levé zpětné zrcátko. Poškození je patrné z vnější strany, včetně otěru a z vnitřní strany prasklou skleněnou výplní na vícero místech. U vozidla značky Škoda Octavia je poškozené levé zpětné zrcátko, kdy poškození je patrné z vnější i z vnitřní strany. Střepy ze skleněných výplní zpětných zrcátek na pozemní komunikaci Policie ČR v místě dopravní nehody nezaznamenala. Tento důkaz ovšem nesouvisí s projednávaným skutkem. Dopravní nehodu oznámil F. K.. Žalobce z místa nehody odjel, následně byl zajištěn svědkem F. K. v obci Hanušovice. Správní orgán vycházel z neodkladných a neopakovatelných důkazů z dopravní nehody, kdy není možno brát v úvahu až následné fotografie předložené žalobcem, ať již v prvotním odvolání nebo při ústním jednání dne 14. 3. 2013, tj. mimo ohledání místa nehody. Tyto důkazy předložené žalobcem je nutno odmítnout jako neupotřebitelné a námitky žalobce v tomto směru jako neakceptovatelné. Pro nedostatek důkazů k dopravní nehodě správní orgán v rámci řízení řešil a kladl žalobci za vinu jen skutek odjetí z dopravní nehody. Naplnění skutkové podstaty tohoto skutku je dokladováno svědeckou výpovědí F. K., M. R. a P. B.. Svědci uvedli, že z místa střetu žalobce vozidlem zn. Škoda Fabia odjel, přestože evidentně věděl o dopravní nehodě, kdy jako řidič motorového vozidla na pozemní komunikaci je povinen vědět, jak se řidič zachová při dopravní nehodě. I námitky v tomto směru žalovaný vyhodnotil jako liché. Podle

žalovaného prvostupňový správní orgán předložil dostatek věrohodných důkazů k objasnění skutkové podstaty přestupku. Žalobce vyjádření znalce z oboru dopravy podle žalovaného měl žalobce navrhnout již v rámci ústního jednání, kdy by se správní orgán k požadavku musel vyjádřit. Žalovaný k tomu uvedl, že tento listinný důkaz by byl nadbytečný, neboť správní orgán žalobci nekladl žalobci za vinu způsobení dopravní nehody, ale skutečnost, že po dopravní nehodě neprodleně nezastavil motorové vozidlo a z místa dopravní nehody odjel. Jednotlivá vyjádření žalobce zaslaná správnímu orgánu, včetně náčrtku a jeho fotodokumentace zpětného zrcátka lze hodnotit jako jednostranný názor, pohled žalobce, mimo ústní jednání, kdy tyto podklady nemají oporu ve spisovém materiálu a jako takové jsou jako důkazy neupotřebitelné. V rámci ústního jednání žalobce nepožadoval svědecké výpovědi zakročujících policistů, ty nastolil až ve svém odvolání. K této otázce žalovaný opět uvedl, že by to byly nadbytečné důkazy. Policie předložila dost důkazů, na které navázal správní orgán, bylo doloženo dostatek důkazů ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce nespecifikoval, v čem jsou rozdílné výpovědi pana B., proto se touto námitkou žalovaný nezabýval.

[19] Na fotografiích policie na č. I. 12 správního spisu a rovněž v digitální podobě na kompaktním disku, fotografiích č. I. 9 až 11 je znatelné a zjevné poškození levého zpětného zrcátka vozidla zn. Škoda Fabia, tj. vozidla žalobce, kde je poškozený jak obal, tak je prasklé sklo zrcátka. Stejně tak je na fotografiích č. 16 až 17 je patrné poškození zpětného zrcátka vozidla Škoda Octavia, a to včetně odřenin a praskliny obalu zrcátka a viditelného vylomení či vyvrácení v zadní části včetně skla zrcátka.

[20] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[21] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 26. 7. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 17. 5. 2013.

[23] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[24] Podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) neprodleně nezastaví vozidlo.*

[25] Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*

[26] Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

[27] Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.*

[28] Podle § 4 odst. 3 zákona o přestupcích *jednáním se rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen.*

[29] Námitku absence zkoumání subjektivní stránky přestupku neshledal soud důvodnou. Zaviněním žalobce ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. se správní orgány zabývaly a přímo citovaly z provedených důkazů – především svědeckých výpovědí, ale i samotné výpovědi žalobce. Všechny tyto důkazy tvoří logicky uzavřený řetězec a navzájem si neodporují, naopak jsou v souladu. Navíc tyto provedené důkazy byly v souladu s podklady pro zahájení správního řízení o přestupku, tj. úředními záznamy s podanými vysvětleními svědků a žalobce a dále s protokolem o nehodě a fotografiemi pořízenými Policií ČR, čímž je jejich věrohodnost nadále posílena. Těmito důkazy je vyvráceno i žalobní tvrzení, že žalobce neměl za to, že byl účastníkem nehody. Sám žalobce se ve správním řízení písemně vyjádřil, že i přes vědomost o střetu zpětných zrcátek nezastavil, protože *dospěl k závěru, že on zrcátko zničené neměl* (srov. písemné vyjádření ze dne 10. 9. 2012). Soud dává žalobci zapravdu v tom, že podle § 47 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. dopravní nehoda je událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu. Jak bylo ve správním řízení prokázáno svědeckými a žalobcovými výpověďmi a nadto podloženo i fotografiemi, protokolem o nehodě a úředními záznamy, ke škodě na majetku došlo (poškození zrcátek jsou popsána jak v tomto rozsudku, tak rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného). Tvrzení žalobce, že se srážka či havárie nestala, jsou tak lichá a vyvrácena uvedenými důkazy.

[30] Zneužití a překročení mezí u správního uvážení jak správními orgány, tak Policií ČR soud v souzené věci nezjistil. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem

v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak celkově správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[31] Soud uzavírá, že zkoumání a vyslovení zavinění žalobce a zjištění skutkového stavu v souzené věci proběhlo v souladu s právními předpisy, všechny postupy byly založeny na zákonném podkladě (konkrétním zákonném ustanovení anebo na ustanovení, které bylo přijato na základě zákonného zmocnění). Správní orgány vybraly na souzenou věc správně právní předpisy ve správném znění a ty správně aplikovaly.

[32] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[33] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 29. 1. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně